

mulářích, které vydá Ústřední sociální pojišťovna na svůj náklad.« Již slovní znění tohoto předpisu svědčí tomu, že náklad spojený s vydáním těchto tiskopisů, kterých jediné lze používat, jde k tíži Ústřední sociální pojišťovny a že tudíž zaměstnavatel, který pouze těchto formulářů smí používat, není povinen náklad s vydáním jich spojený nésti a že tudíž mu musejí býti dodávány zdarma. Že zákonodárce shora uvedeným textem jen tuto myšlenku chtěl vyjádřit a vyjádřil, to potvrzuje znění zprávy výboru sociálně-politického (Tisk č. 1777 stránka 47), kde se praví: »Protože v praxi vyskytly se spory o to, kdo hradí tiskopisy, jichž jednotnost z důvodů zjednodušení správy je žádoucí, stanoví novela, že jednotné tříděné formuláře vydá Ústřední sociální pojišťovna na svůj náklad.« Důsledkem toho dospěl nss k závěru, že po účinnosti zák. č. 184/28 nemohou tiskopisy vůbec býti účtovány zaměstnavatelům.

Č. 9477.

Vojenské věci: * I místnosti pro vojenská zátíší, zřízená podle služebního předpisu Š-III-3, spadají pod ustanovení § 7 zák. čl. XXXVI:1879 o ubytování vojska.

(Nález ze dne 11. listopadu 1931 č. 15.243.)

V ě c: Město M. proti zemskému úřadu v Užhorodě o zápis místnosti do výkazu o obsazovacím prostoru.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem ze 16. dubna 1929 vyrozuměl městský notářský úřad v Mukačevě stěžující si obec, že na žádost posádkového velitelství v Mukačevě byly vzhledem k ustanovení § 7 odst. 2 a § 9 zák. čl. XXXVI:1879 místnosti kantiny městských malých kasáren, jež patří městu Mukačevu, t. č. pronajaté Eisiku Š., zapsány do seznamu o obsazovacím prostoru; dodáno, že nájemní smlouva o užívání zmíněné kantiny se končí dnem 30. dubna 1929 a místnosti se hodí ke zřízení vojenského zátíší nutného k ukojení kulturní a zábavní potřeby dělostřeleckého pluku č. 112 v Mukačevě.

V odvolání bylo v podstatě vytýkáno, že podle platných předpisů nelze místnosti pro účely kantiny zapisovati do výkazu o obsazovacím prostoru. — Odvolání bylo naříkaným rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti uvažil nss:

Především nutno konstatovati, že místnosti, o které zde jde, byly zapsány do výkazu o obsazovacím prostoru pro účely vojenského zátíší a nikoliv pro kantinu, jak žal. úřad vzhledem k vývodům odvolání výslovně zdůraznil a jdou tudíž mimo veškeré námitky stížnosti, opírající se o § 6 zák. čl. XXXIX:1895 a dovozující, že do výkazu onoho nelze zapsati místnosti potřebné pro kantinu. — Jinak stížnost zastává názor, že § 7 zák. čl. XXXVI:1879, jenž taxativně vypočítává místnosti, jichž opatření je vojenská správa oprávněna dle zák. čl. XXXVI:1879 žádati, má na mysli pouze místnosti, které jsou nezbytně potřebny k ubytování

vojska; k těm však místnosti určené pro účely zátiší nepatří; dovolává-li se žal. úřad služebního předpisu Š-III-3, činí tak neprávem, neboť tento výnos nemohl rozšířit povinnosti v cit. Šu normované, což by se mohlo státi pouze zákonem a nikoliv pouhým výnosem.

Nss neuznal tuto výtku důvodnou.

Paragraf 7 zák. čl. XXXVI:1879 uvádí ony objekty, jichž opatření může vojenská správa žádati, a vypočítává je pod č. 1 a 2. Pod č. 1 uvádí ubytování a vedlejší potřeby pro gážisty atd., jejich rodiny, sluhy, koně a vozy [lit. a)], pro mužstvo, rodiny mužstva, a koně [lit. b)]. Vedle toho uvádí však pod č. 2 i ony ostatní místnosti a vedlejší potřeby, jichž je třeba pro vojenská tělesa a spojená s nimi komanda a štáby. Tento § 7 rozlišuje tedy mezi místnostmi k ubytování v užším slova smyslu (odst. 1) a jinými pro vojenská tělesa potřebnými místnostmi (odst. 2), takže vojenská správa jest oprávněna požadovati i místnosti, které neslouží přímo ubytování v užším slova smyslu, avšak jinak jsou pro vojenská tělesa nutná. Které místnosti to jsou, zákon sám nestanoví a nutno odpověď hledati v organizačních předpisech vojenských, z nichž jsou potřeby vojenských těles patrný. Stanovil-li pak služební předpis Š-III-3 vydaný výnosem mno č. j. 18.606 pres. voj. 1926, tedy předpis organizační, že vojenské zátiší má býti zásadně zřízeno v každých kasárnách, vymezuje tím jen další potřebu vojenského tělesa. Neznamená to však nějaké rozšíření povinnosti uložené v cit. § 7, když přece již odst. 2 mluví i o jiných místnostech (nesloužících k ubytování vojsk v užším smyslu), nýbrž jen konkretisování pojmu jiných místností pro vojenské těleso potřebných, tedy podléhajících povinnosti zákonem v § 7 odst. 2 všeobecně uložené po té stránce, že se ve služebním předpisu vyslovuje, že vojenská zátiší tvoří organizačně součást potřeb vojenských těles.

Zodpověděl-li si tudíž žal. úřad otázku, spadá-li vojenské zátiší pod potřeby jmenované v cit. § 7, na základě uvedeného služebního předpisu kladně, nelze shledati jeho závěr nedostatečně podloženým a není pak ani nař. rozhodnutí, potvrzující zápis sporných místností do výkazu o obsazovacím prostoru, v rozporu se zákonem.

Že by pak podle předpisů služeb. knihy Š-III-3 nesměly býti místnosti potřebné pro vojenské zátiší pojaty do výkazu o obsazovacím prostoru, stížnost nevytýká.

Č. 9478.

Vojenské věci: Má vojenský gážista ve výslužbě nárok na provedení nového superarbitračního řízení, kterým by po jeho názoru mělo býti zjištěno, že zhoršením zdravotního stavu nabyt nároku na plnou pensi?

(Nález ze dne 12. listopadu 1931 č. 16.223.)